

קובץ
תוך הנחל

דיבורים נוראים ונפלאים שנאמרו
בשבת קודש פרשת בהר תשס"ח
ועניני ל"ג בעומר

מפ"ק כ"ק הרה"צ מוהרא"ש שליט"א

יוצא לאור חודש אייר תשע"א

תוך הנחל

ליל שבת קודש פרשת בהר תשס"ח

בליל שבת קודש ביבנאל עיר ברסלב, בסעודה ראשונה, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בהקדמה לליקוטי מוהר"ן חלק א', המדבר ממעלת התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, לכו חזו מפעלות ה' התגלות נפלא: מסוד גדלת התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי ז"ל: רבי שמעון בן יוחאי. הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל על ידו. פמובא בדברי רבותינו, זכרונם לברכה (שבת קלח ע"ב): 'כשנכנסו רבותינו לפרם ביבנה אמרו: עתידה תורה שתשתכח מישראל ואמר רבי שמעון בן יוחאי שלא תשתכח. שנאמר: "כי לא תשכח מפי זרעו". וכמבאר בזהר (נשא קכד:): 'בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון בה מן גלותא'. ועתה בוא וראה והבן. נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה. כי על פן סמך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו. כי באמת בזה הפסוק בעצמו. מרמוז ונסתר סוד הזה. שעל-ידי זרעו של יוחאי. שהוא רבי שמעון בן יוחאי. על ידו לא תשתכח התורה מישראל. כי סופי תבות של זה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו הם אותיות יוחאי וזה שמרמוז ומגלה הפסוק. כי לא תשכח מפי זרעו, מפי זרעו דיקא הינו מפי זרעו של זה בעצמו שהוא מרמוז

ונסתר בזה הפסוק. שהוא התנא יוחאי. פי על-ידי זרעו של יוחאי שמרמוז בזה הפסוק בסופי תבות פנ"ל. שהוא רבי שמעון בן יוחאי. על ידו לא תשכח התורה. פי בזהר דא יפקון מן גלותא פנ"ל; ודע שפוד רבי שמעון בעצמו. הוא מרמוז בפסוק אחר. פי דע כי התנא הקדוש רבי שמעון הוא בחינת (דניאל ד): ע"ר ו'קדיש מ'ן ש'מיא נ'חית ראשי-תבות שמעון וכו' – [ובכתב יד: ועכשיו יש נחל נובע מקור חכמה שגם העיר וקדיש צריך לקבל משם], עד כאן לשון רביז"ל .

והסביר מוהרא"ש ג"י, כי הנה התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל מחמת שהשאייר לימודים קדושים בספרי הזוהר הקדוש שחיבר, עד שכל יהודי יכול לחבר עצמו אל התורה הקדושה, ועל ידי ספרי הזוהר והתיקונים, הוא מובטח שלא תשתכח התורה ממנו, כי כל עיקר ספרי הזוהר הקדוש בנוי על מעלת איש הישראלי שזוכה לקיים מצוות ה', ואיך שמכל מצוה ומצוה נעשה תיקונים גדולים בכל העולמות למעלה ולמטה, כגון כשיהודי מתעטף בציצית ותפילין ויוצא מפתח ביתו לבית הכנסת, הזוהר הקדוש מגלה (ח"ג רס"ה ע"א), איך שיוצאים כרוזים בכל העולמות "תנו כבוד לבן המלך, שיוצא עתה עם לבוש המלך וכתר המלך בראשו", וכן בכל מצוה ומצוה, וכמו שכתוב בקמץ הזוהר שנוהגין לומר בליל פסח לפני אמירת ההגדה (ח"ב מ' ע"ב) שהקדוש ברוך הוא בא עם כל הפמליא של מעלה לבקר בבית של כל יהודי בליל פסח, לראות איך שעורכים את הסדר, וכן היא באמת אצל כל מצוה, שהקדוש ברוך הוא משתבח בכל בר ישראל שזוכה לקיים מצוותיו בתמימות ובפשימות גמורה, ואם היה אדם יודע כל זאת, בודאי היה מדקדק מאד בכל פרט ופרט של כל מצוה, ולא היה מסוּח דעתו מן התפילין, ומכל שכן לא היה משיח דברים במלים עם חבירו בדרכו

לבית הכנסת, רק היה שש ושמה שזוכה ללכת עכשיו עם לבוש וכתר המלך, וזה היסוד של כל ספר הזוהר הקדוש, לגלות את הפנימיות של כל דבר הנעשה בזה העולם, ולהזהיר ולהאיר אור אלוקותו יתברך על כל אחד מישראל, שזהו "זוהר" מלשון אור וזריחה, ולכן הבטיח רבי שמעון בר יוחאי שלא תשתכח תורה מישראל, כי כל מי שיטעום אפילו קצת ממתיקות ספר הזוהר ומן הגילויים העצומים הכתובים בו, לא יבוא אף פעם לידי שכחת התורה, אדרבה! תהינה כל התורה והמצוות חקוקות בלבו עד שיצא מכל הצרות והגלויות שלו, ויזכה להאיר על נפשו אור החיים, שזהו מה שאמר רבי שמעון (נשא קבד ע"ב) בהאי חיבורא דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא, שעל ידי ספר הזוהר יצאו נשמות ישראל מן הגלות, כי על עיקר הגלות הוא מחמת שנפלו נשמות ישראל מן הדעת (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רנ), ואינם שמים על לב מה נעשה מכל מצוה שמקיימים, ומכל דיבור של תורה ותפילה שזוכים לומר, ומחמת זה נופלים בדעתם מאד ונדמה להם שהם בעומק החושך והגלות, אבל תיכף ומיד כשאדם מתחיל להתבונן על נועם חלקו וגורלו, שתהילה לאל הוא יהודי וזוכה לקיים את המצוות וללמוד את התורה ולהתפלל לפניו יתברך, אזי נכנסת בו שמחה עצומה, ואור וזיוו וחיות, ויוצא מתוך גלותו לגמרי, ולכן דייקא על ידי ספר הזוהר הקדוש, שהם הלימודים של רבי שמעון בר יוחאי - זוכים לצאת מן הגלות, ואשרי הזוכה להגות בדבריו הקדושים תמיד.

והנה רביז"ל סיים את התורה הנ"ל ואמר, שעכשיו יש נחל נובע מקור חכמה, שגם העיר וקדיש מן שמוי צריך לקבל משם, כי מי עוד כרביז"ל שעורר כל כך על לימוד ספרי הזוהר, והוריד סודות הזוהר הקדוש לכל נשמות ישראל, עד שכל אחד יכול להבין אותם כפי מדרגתו, כי התורות של רביז"ל בספר ליקוטי מוהר"ן

הקדוש הן הקדמות נפלאות להבין בכל ספרי הזוהר, ואמר רביז"ל (שיחות הר"ן סי' קח):
 ידוע שלימוד הזוהר מסוגל מאוד מאד. ודע, שעל ידי לימוד הזוהר נעשה חשק
 לכל מיני למודים של התורה הקדושה; עיין שם, והיתה דרכו של רביז"ל להגות
 בספר התיקונים כל השנה כולה, מלבד ימי אלול שאז כל ישראל הוגים בה,
 ואמר (שם סי' רפה) על ספר התיקונים לבר לא יספיקו אלפים ספרים לבאר עוצם
 ריבוי הסודות שיש שם, אשר לא יכולם העיון, כידוע לכל גדולת קדושת
 התיקונים הקדוש, אשר כל עורות אילי נביות לא יספיקו לבאר סודותיו ורמיזותיו
 וכו'.

ורביז"ל הכנים תשוקה נפלאה בכל אחד ואחד, אפילו באנשים פשוטים כמונו
 היום, לפתוח ספר הזוהר ולומר דף אחר דף עד שיסיים את כולו, ולכן שפיר אמר
 שעכשיו יש נחל נובע מקור חכמה שגם העיר וקדיש צריך לקבל משם, כי על ידי
 הנחל נובע מקור חכמה, שהם לימודי רביז"ל, זוכים להגיע אל ע"ר וקדיש מן
 ש'מיא נ'חית, ולהגות בתורותיו הקדושות.

והנה ל"ג בעומר הוא ההילולא רבה של רבי שמעון בר יוחאי, ונוהגים כל ישראל
 לשמוח מאד ביום זה, ולבקר בציונו הקדוש במירון, ולערוך שמחות גדולות, כי
 רבי שמעון בר יוחאי היה התיקון של תלמידי רבי עקיבא שלא נהגו כבוד זה בזה,
 ועל ידי זה מתו כולם בפרק אחד בין פסח לעצרת (יבמות סב ע"ב), ועיקר הפגם
 שלהם היה שלא קיבלו את לימודי רבם רבי עקיבא, שדרש ולימד "זאהבת לרעך
 כמוך – זה כלל גדול בתורה", אבל רבי שמעון בר יוחאי שהיה מהחמשה
 תלמידים שהקים רבי עקיבא אחר כך, גילה בספר זוהר (נשא קבח ע"א): "אנן
 בחביבותא תליא" שכל הענין שלנו תלוי במידת האהבה, שתהיה אהבה שלימה

בין נשמות ישראל ובין התלמידים שלומדים את סודות התורה, כי זה סימן שנתקבלו סודות התורה כראוי, כשכל אחד מכבד את השני, ודורש שלומו וטובו כל הימים, כי זה יסוד ספר הזוהר, לגלות מעלת כל אחד מישראל ואך שכל מעשיו עושים רושם עצום בכל העולמות, וכשאדם יודע זאת היטב, בוודאי יכבד כל בר ישראל, ולא יזלזל בכבודו, רק יחפש ויבקש את הנקודות טובות שלו, ולכן סימן מובהק, אם אדם אוהו בסודות התורה ובלמודי רבי שמעון בר יוחאי, כשבערת בו אהבת ישראל באמת, והוא אוהב כל בר ישראל כנפשו, כי זה סימן שקלט היטב סודות התורה, ועל כן מכיר מעלות נשמות ישראל באמת.

והנה גם רבי מאיר בעל הנם היה מחמשת התלמידים שהקים רבי עקיבא אחר כך, ולכן היה עוסק במידת האהבה והשלום, והיה עושה שלום בין איש לאשתו (גיטין נ"ב), ונתן רשות לאשה לרוק בפניו כדי לעשות שלום בינה לבין בעלה (דברים רבה פרשת ה' סי' י"ד), כי הוא היה תיקון לתלמידים הנ"ל שלא נהגו כבוד זה בזה, ומצינו בגמרא (יבמות ק"ט ע"ב) שיטת רבי מאיר, שחושש למיעוטא, היינו שהיה חושש למצוא את המעט טוב שיש בכל אחד מישראל ולדון אותו לכף זכות, וכמבואר בדברי רבינו"ל (ליקוטי חלק א' סי' רפ"ב) על הפסוק (תהלים לו, י) ועוד "מעט" ואין רשע, שאם מוצאים מעט טוב בכל יהודי, אזי רואים שאינו רשע ויכולים להחזיר אותו בתשובה, ולכן רבי מאיר עסק בזה ביותר, כי הוא בא לתקן פגם התלמידים הקודמים שלא נהגו כבוד זה בזה, ולא הסתכלו על הטוב שבחבריהם.

ולזאת מצינו דבר פלא, שההילולא של שני צדיקים אלו רבי מאיר בעל הנם ורבי שמעון בר יוחאי סמוכים זה לזה בימי בעומר, רבי מאיר בעל הנם בי"ד אייר פסח שני כ"ט לעומר, ורבי שמעון בר יוחאי בח"י אייר בל"ג בעומר, כי שני צדיקים אלו

עסקו ביותר בתיקונם של תלמידי רבי עקיבא שמתו בתקופה זאת, והם הכניסו אהבת חברים בעולם, שידרוש כל אחד טובת חבירו ולא חסרונם, ויבקש לעזור לו בכל יכולתו, לתת לו יד להקימו, ואשרי הזוכה לבקר בקבריהם של צדיקים אלו ביום ההילולא שלהם, אצל רבי מאיר בעל הגם בטבריא, ואצל רבי שמעון בר יוחאי במירון, כי יום ההילולא שלהם הוא כיום חתונתם, והם מחלקים מתנות לכל הבא אליהם, ואז הזמן מוכשר ביותר לפעול כל מיני ישועות ברוחניות ובגשמיות, אשרי הזוכה להיות שם בפועל ממש.

וקישר מזהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר גורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (ויקרא כ"ה) **ואיש כי לא יהיה לו גואל והשיגה ידו ומצא כדי גאולתו, ויש לרמוז בפסוק הזה את ההשגה הנ"ל, "ואיש כי לא יהיה לו גואל",** אדם שמוצא את עצמו בגלות עמוק מאד, עד שאינו רואה דרך איך לצאת ממנה, סימן שנעלמו ממנו דרך הצדיקים הנ"ל, שהיא להסתכל על הנקודות טובות שבחבירו, ולגמול עמו חסד, ולכן עיקר העצה היא, "והשיגה ידו", שיתן יד לעשות צדקה וחסד עם הבריות, ואז "ומצא כדי גאולתו", שימצא את הדרך לצאת מגלותו ולקרב אל נפשו גאלה, כי זוהי הדרך שגילו לנו הצדיקים, ובפרט רבי שמעון בר יוחאי, שהבטיח שלא ישתכח התורה על ידו, כי בספר הזוהר יפקון ביה מגלותא, שעל ידי ספר הזוהר שמאיר ומזהיר לכל אחד מעלות נשמות ישראל, יצאו כולם מן הגלות, והשם יתברך יזכנו לקנות אהבת ישראל בלבנו באמת, וגם לעסוק הרבה בספר הזוהר והתיקונים, עד a נזכה לראות בביאת הגואל צדק במהרה בימינו אמן ואמן.

***

בוקר שבת קודש פרשת בהר תשס"ח

בשבת קודש בבוקר ביבנאל עיר ברסלב בעת קידושא רבא דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מחיגר, מעשה ג', עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל מספר: מעשה וכו' ואתם יכולים לעסוק גם בפרנסות אחרות אבל עיקר העסק שלכם יהיה להשקות אילנות - כי ענין השקאת אילנות הוא להגדיל ולהצמיח נשמות ישראל שהם נמשלים לאילנות, וכמו שכתוב (דברים כ, יט) כי האדם עץ השדה וגו', ולעזור להם לצמוח לאילנות יפים ולהוציא פירות מתוקים, כי לכל אחד מישראל יש נשמה קדושה וטהורה שבאה מרום גבהי מרומים, וכשהוא נתון במעי אמו לומד את כל התורה כולה, ורואה כל מה שיכול להשיג, אבל כשיוצא לאוויר העולם בא מלאך וסמרו על פיו ונשכח ממנו הכל, ולכן הוא נולד בקמנות המוחין, והוא נמשל לגרעין קמץ הנתון בתוך בטן האדמה, שצריכין להשקותו עם מים רבים עד שייגדל ויצמח לאילן גדול, ועל כן צריך להיות עיקר עסק האדם בזה העולם להשקות אילנות, ולקרב נשמות ישראל אל השם יתברך, ובפרט להשקות אנשי ביתו שהם אשתו וילדיו, ולדבר תמיד עמהם דיבורי אמונה ויראת שמים עד שתכנס האמונה היטב בתוך לבם, כי זהו עיקר גינתו של אדם, אשתו ובני ביתו, והם גם ירושתו והמשכתו לנצח, ואם יכניס בהם אמונה ויראת שמים, ישאר זכרו קדוש לנצח נצחים, וגם מוטל חוב על כל אדם לדבר עם כל חבריו ומיודעיו דיבורי אמונה ויראת שמים, ולחזק אותם בכל מיני התחזקות, כי יש המון בני אדם מסתובבים בעולם

ממורמרים מאד, עד שיש להם מחשבות של התאבדות, רחמנא ליצלן, כי עוברים עליהם משברים וגלים כאלה עד שלא רואים שום תקוה לנפשם, וכשבא בן אדם עם סבר פנים יפות, ומדבר עמם כמה דיבורים של אמונה והתחזקות, מצילים אותם ממוות לחיים ממש, וצריכין לזכור שיש בעוונותינו הרבים, מיליונים מאחינו בני ישראל, שרחוקים מן היהדות לגמרי, ואינם יודעים את היסודות הפשוטים של היהדות, כגון הנחת תפילין, שמירת שבת, אכילת כשרות וטהרת המשפחה, וכל זה מחמת שלא קיבלו חינוך טהור, ואף פעם לא לימדו תורה ומצוות, ואם היו בני אדם מדברים עמהם דיבורי אמונה ויראת שמים בדרך נועם ואהבה היו מקבלים מהם מיד, ולכן הוא דבר גדול מאד לדבר דיבורי אמונה בכל מקום בואו, ולהזכיר שם ה' לפני כל מי שפוגש, ועל ידי זה בוודאי יזכה לעורר נשמות ישראל לחזור לשורשם, ותהיה זכות הרבים תלויה בו לדורי דורות.

והנה זהו עוצם המעלה של הזוכה להפיץ ספרי רביו"ל בעולם, ולזכות אחינו בני ישראל עם דיבורים קדושים של הצדיקי אמת, שמשיבים את הנפש בשבעה משיבי טעם (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ה'), כי כשאדם מפיץ ספרי רביו"ל הוא משקה אילנות בכל העולם כולו, וממלא את העולם עם בני דעה שמכירים את השם יתברך (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ז'), כי ספר מתגלגל מזה לזה ומזה לזה עד שמגיע לכל פינות העולם ולכל קצווי תבל, ומספר אחד יכולים להתעורר כמה וכמה נשמות ישראל, ולכן עלינו נפלה חובת השעה להפיץ ספרי רביו"ל בעולם, ולמסור נפשנו ביגיעה מרחא וממון כל אחד כפי יכולתו, ולזכור תמיד את צוואת מוהרנ"ת ז"ל לפני הסתלקותו: "אייער עובדא זאל זיין יפוצו מעיינותיך חוצה" (הפעולה שלכם תהיה יפוצו מעיינותיך חוצה), וכל אחד יכול לעשות חשבון פשוט לנפשו, הלא ספרים אלו הצילו אותי מרדת שחת, והם קירבו אותי אל השם יתברך, אם כן,

למה לא אזכה עוד אחינו בני ישראל עם ספרים אלו, ולעזור להם להתקרב אל השם יתברך?! והשם יתברך יזכנו להשקות אילנות קדושות בכל העולם כולו, ולזכות את כל הבריות עם ספרי רביז"ל, עדי נזכה לראות בגאולתן וישועתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

***

סעודה שלישית פרשת בהר תשס"ח

בסעודה שלישית ביבנאל עיר ברסלב דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאוד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ז' המדבר מהעצות שמקבלים מפי הצדיק האמת, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל): אי אפשר לבוא לידי אמת אלא על ידי התקרבות לצדיקים וילך בדרך עצתם, ועל ידי שמקבל מהם עצתם נחקק בו אמת, כי העצות שמקבל מהם הוא בחינת נישואין וזיווג, ועצת הצדיק הוא כולו זרע אמת וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה הזוכה לקבל עצה מפי צדיק אמת הוא דבר גדול מאוד, כי כשהצדיק נותן עצה לאדם נותן לו עצה מעלמא דאתי, היינו מעולם הבא, והעצה הזאת תועיל לאדם בזה ובבא לנצח, כי הצדיק כבר דבוק למעלה

בהשגות עליונות, וכבר הוציא עצמו מחיזו דהאי עלמא לגמרי, ולכן הוא יודע היטב מה שטוב לאדם ומה יביא אותו אל התכלית, ועל כן כשהוא נותן עצה לאדם, העצה הזאת מועילה לאדם לעד ולנצח נצחים, וכן אומר רביז"ל בספר המדות (אות עצה סימן א) אל תשאל עצה אלא ממי שיודע סתרי תורה, כי מי שיודע סתרי תורה, ולומד פנימיות התורה כדי להכיר את השם יתברך על ידי התורה, הוא יכול לתת עצה הוגנת לאדם שתועיל לו לנצח, לא כן מי ששואל עצה מאיזה בן אדם סתם, שאינו דבוק אל התכלית, ואינו יודע פנימיות התורה, הרי אינו יודע מה שטוב לו לעצמו, ואיך יתן עצה לאחרים, ובפרט כששואל עצה אצל איזה רמאי צבוע או שקרן, הרי הוא נותן עצה מה שטוב לו לעצמו, היינו מה שיועיל לו להוציא כסף או הנאה אחרת ממנו, ואדם שאינו מכיר בצביעותו הולך בתומו ונופל באין סומך, על כן צריכין לבקש הרבה מהשם יתברך שיזכה למצוא צדיק אמיתי שיכול לקבל ממנו עצה טובה וישרה, ועל ידו יזכה להגיע אל תכליתו האמיתית. והנה אלו האנשים הנותנים עצות רעות לבני אדם, וחושבים תמיד רק מהתועלת של עצמם, אף על פי שנראים כמנהיגים וכמפורסמים בעולם, ובני אדם הרבה באים אליהם, אף על פי כן הם אנשים רעים בפנימיותם, ויש להם מדות רעות ומגוננות, ומצערים בני אדם בכמה מיני דיבורים רעים, כי זה תלוי בזה, כפי שאדם רע בטבעו ובמזגו, כן יתן עצות רעות לחבירו, ויוליך אותו שולל כפי הנאת עצמו, אבל קשה מאד להינצל מהם, כי הוא דבר המסור ללב, ואמרו חכמינו הקדושים (פסחים נד ע"ב) אין אדם יודע מה שבלבו של חבירו, אבל הקדוש ברוך הוא יודע מחשבות, והוא יודע מה בלבם, ולכן צריכין להתפלל הרבה אליו יתברך שינצל ממנהיגים ומפורסמים כאלו, ויזכה לקבל עצות רק מפי צדיקי האמת הדבוקים בו יתברך, ואז יזכה לכל טוב אמיתי בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו

וקישר מוהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (ויקרא כ"ה) ולא תונו איש את עמיתו ויראת מאלהיך כי אני הוי"ה אלקיכם, ופירש"י, כאן הזהיר על אונאת דברים, שלא יקניט איש את חבירו, ולא ישיאנו עצה שאינה הוגנת לו, לפי דרכו והנאתו של היועץ, ואם תאמר, מי יודע אם נתכוונתי לרעה, לכך נאמר ויראת מאלקך, היודע מחשבות הוא יודע וכו', ויש להבין, מהם שני דברים אלו שמזכיר רש"י, "שלא יקניט איש חבירו" ו"לא ישיאנו עצה שאינה הוגנת לו", ואיזה קשר יש ביניהם, אבל לפי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי רק צדיק אמיתי שיש לו מדות טובות, ודורש אך ורק בטובת נשמות ישראל, יכול לתת עצה הוגנת לאדם שתועיל לו לעד ולנצח נצחים, אבל תיכף ומיד שיש באדם פגם של "יקניט את חבירו", שיכול לצער ולהונות חבירו בדיבורו, אפילו במקצת, בוודאי אסור לשאול ולקבל עצה ממנו, כי הוא "ישיאנו עצה שאינה הוגנת לו", ויוליד אותו שולל רחמנא ליצלן, כי העצות שיתן הם "לפי דרכו והנאתו של יועץ", כדברי רש"י, וצריכין לזוהר ממנו מאד, ולכן העיקר לזכור "ויראת מאלקך", שיידע היטיב שהקדוש ברוך הוא יודע מחשבות, ויודע מה בלבו של אדם, ואם אינך יכול לתת עצות לבני אדם שתועלנה להם לתכליתם הנצחית, תמנע מזה לגמרי, ותמסור את זה רק לצדיקים אמיתיים הדבוקים בו יתברך הנותנים עצות טובות לבני אדם מעלמא דאתי, שזהו סיום הפסוק "כי אני הוי"ה אלקיכם", הוי"ה אלקי" הוא שם מלא, הארת עלמא דאתי (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ד), כי הצדיקים הדביקים במחשבתם בעולם הבא, נותנים לבני אדם עצות הבאות משם, ואשרי הזוכה ללכת בדרך עצתם.

וזהו ענין ההילולא רבא של רבי שמעון בר יוחאי שחוגגים בל"ג בעומר, כי רבי שמעון בר יוחאי היה התיקון של תלמידי רבי עקיבא שלא נהגו כבוד זה בזה,

והקמינו זה את זה, ועל ידי זה מתו בפרק אחד בין פסח לשבועות, כי על ידי שלא היתה אהבה אמיתית ביניהם, לא קיבלו עצה הוגנת אחד מן השני, לא הגיעו לתכליתם ונסתלקו מן העולם, אבל רבי שמעון בר יוחאי לימד את לימוד האהבה והאחדות, וכמו שאמר (זוהר קכח ע"א) אנן בחביבותא תליא, שכל הענין שלנו תלוי באהבה וחיבה, ולכן גילה לנו כל הסתרי תורה, שהם עצות נוראות מעלמא דאתי, איך להתקרב אליו יתברך ואיך להכליל בו יתברך לגמרי, כי שני דברים אלו תלויים זה בזה, כשיש לאדם אהבה בשלימות אזי הוא מייעץ עצות טובות ואמיתיות בבחינת "כולו זרע אמת" (ירמ' ב), ומזכה נשמות ישראל עם סתרי תורה וחיי עולם הבא, ואשרי הזוכה להגות בספריו הקדושים שהם ספרי הזוהר והתיקונים בכל יום, וגם להיות על ציונו הקדוש במירון, ובפרט ביום הילולא שלו ל"ג בעומר, שאז מחלק מתנות לכל הבא אליו, ובוודאי יזכה לישועות גדולות.

וכן חוגגים בימים אלו ההילולא של רבי מאיר בעל הנס, כמקובל אצל המון עם, שההילולא שלו חל בפסח שני, י"ד אייר, כי גם רבי מאיר היה עוסק תמיד במדת אהבה וריעות, והיה עושה שלום בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו, ולכן זכה למדריגה עליונה לפעול נסים ונפלאות בשביל נשמות ישראל, ומסוגל מאד לנדוב צדקה לעילוי נשמתו ולומר ז' פעמים "אלהא דמאיר עננא", כדי לפעול ישועות גדולות ברוחניות ובגשמיות, ובפרט מי שזוכה להיות על ציונו הקדוש בעיר טבריא, ולהתפלל שם ולנדב צדקה שם, הוא מוכמח שיפעל נסים גדולים בכל ענין, אפילו שמרגיש בעצמו שהוא הכי רחוק והכי פחות.

ויום "פסח שני" מסוגל לזה ביותר, כי אז אמרו האנשים שהיו ממאים לנפש אדם, אל משה רבינו, "למה נגרע" מלעשות קרבן ה' במועדו וגו', שגילו רצונם וכיסופם

שרצונם לעבוד את ה' אף על פי שהם טמאים ושפלים מאד, ומעוצם כיסופם ורצונם נתגלה מצות פסח שני, שבוודאי אין שום יאוש בעולם כלל, ותמיד יכולים לחזור אל הקדושה, ולקיים את מצות ה' בדביקות אמיתית, ולכן זכותו של רבי מאיר בעל הנם שנסתלק ביום פסח, מסוגלת לזה ביותר.

והשם יתברך יזכינו להמשיך על עצמינו קדושת הצדיקים האלו, ולקבל תמיד עצות טובות מפי צדיקי האמת שבדור, עד שנזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

***